

λία ἐνέργησαν διὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ.

Ἡ Εὐαγγελικὴ Σχολὴ διετερήθη καὶ διατηρεῖται ἀκόμη μέχρι σήμερον ἐν Σμύρνῃ.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΔΩΝΙΩΝ.

Τὸ Σχολεῖον τῶν Κυδωνιῶν ἐσυστήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ὑπὸ Βενιαμὶν τοῦ Λεσβίου, ὅστις κατ' ἀρχὰς μὲν ἐμαθήτευσε παρὰ Ἀθανασίῳ τῷ Παρίῳ ἐν Χίῳ, εἶτα δὲ μεταβὰς εἰς Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν ἐδιδάχθη τὴν νεωτέραν φιλοσοφίαν. Τὸ Σχολεῖον τοῦτο ἐθεωρεῖτο καὶ ἦτο πραγματικῶς μέχρι τοῦ 1810, τὸ μόνον ἐν τῇ Ἀνατολῇ Σχολεῖον, ὅπου ἡ φιλολογία, ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ ἐπιστῆμαι ἐδιδάσκοντο κατὰ τὴν νεωτέραν Εὐρωπαϊκὴν μέθοδον.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Εἰς τὴν Κέρκυραν ἐσχολάρχει κατὰ τὸ 1735, ἱερεμίας ὁ Καβαδίας· παρὰ τούτου ἐδιδάχθη τὰ ἐγκύκλια τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μαθήματα Νικηφόρος ὁ Θεοτόκιος Κερκυραῖος· ὅστις μεταβὰς ἔπειτα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐδιδάχθη ἐκεῖ τὰ φιλοσοφικὰ μαθήματα, ἐνασχοληθεὶς μᾶλλον εἰς τὰς μαθηματικὰς ἐπιστῆμας· ἐπιστρέψας ἔπειτα ἐδίδαξεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1756, μέχρι τοῦ ἔτους 1762, συντάξας ἐκεῖ διὰ χρῆσιν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ Φυσικὴν πειραματικὴν, μᾶλλον δὲ ἐφηρμοσμένην μαθηματικὴν, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ἐν Λεϊψίᾳ ἐν ἔτει 1767, καὶ Μαθηματικὴν καθαρὰν, ἥτις ἐξεδόθη πολὺ ὕστερον ἐν Μόσχᾳ ἐν ἔτει 1800 διὰ δαπάνης τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμάδων. Ἐκέρυττε καὶ αὐτὸς ἀπ' ἁμβωνος ὡς τῷ ὄντι ἱεροπρεπὴς ἀνὴρ καὶ σεβάσμιος. Αἱ γλαφυραὶ ὅμως διδασκαλίαι αὐτοῦ δὲν ἤρρεσκον πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Σαμουὴλ καὶ μίαν μόνον φορὰν περιῦρίσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἁμβώνα. Ὁ ἡγεμὼν Γρηγόριος Γίκας ὑπερασπίσθη καὶ ἐκεῖ τὸν Θεοτόκιον καὶ ἐχορήγησε πρὸς αὐτὸν δαπάνην νὰ ἐκδώσῃ τὴν σειρὰν τῶν πατέρων, ἥγουν ἐρμηνεῖαν εἰς τὴν ὀκτάτευχον, σύγγραμμα μέγα ἐκδοθὲν ἐν Λεϊψίᾳ ἐν ἔτει 1772, εἰς μέγα ὀλόκληρον φύλλον. Διὰ τὴν ἐκδοσιν ταύτην μετέβη ὁ ἴδιος εἰς τὴν Σαξωνίαν, ὅπου ἐξέδωκε καὶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου τὰ ἀσκητικά. Προσεκλήθη ἔπειτα διδάσκαλος τῆς ἐν Ἰασιῳ Σχολῆς, ὅπου ἐσύνηταξεν τὴν ὑπὸ τῶν Ζωσιμάδων ὕστερον ἐκδοθεῖσαν Γεωγραφίαν. Ἐκείθεν κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, διεδέχθη τὸν Εὐγένιον εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Σλαβονίου καὶ Χερσῶνος, προσεβιάσθη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀσραχανίου, καὶ τε-

λευταῖον παραιτηθεὶς διέτριβεν εἰς Μόσχαν. Ὁ ὑπὲρ τῆς πίστεως ζήλος ἐκίνησεν αὐτὸν νὰ μεταφράσῃ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ νὰ διπλασιάσῃ διὰ σοφῶν σημειώσεων τὴν ἀνασκευὴν τῆς τελευταῖον διερμηνευθείσης Διαθήκης ὑπὸ τοῦ Βολταίρου καὶ νὰ ἐξελέγξῃ τὰς βλασφημίας αὐτοῦ. Ἐνταυτῷ συνέγραψε καὶ ἐξέδωκεν ἐν Πετροπόλει διὰ δαπάνης τῶν Ζωσιμάδων δύο Κυριακοδρόμια, τὸ μὲν εἰς τὰ Εὐαγγέλια, τὸ δὲ εἰς τοὺς Ἀποστόλους τῶν Κυριακῶν εἰς τέσσαρας τόμους, εἰς τέταρτον σχῆμα, ἔργον ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς Χριστιανούς. Ἀπέθανε δὲ ἐν Μόσχᾳ ἐν ἔτει 1800. (ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΑΝΑΨΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Ἐξ ὅλων τῶν διαφορῶν εἰδῶν τοῦ αἰφνηδίου θανάτου, παραδοξότερος φαίνεται ὁ ἐπισυμβαίνων θάνατος διὰ τῆς αὐτομάτου ἀνάψεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· μέχρι πρότινος καιροῦ ἡ περίστασις αὕτη ἦτον εἰσέτι ἄγνωστος καὶ εἰς πολλοὺς ἰατροὺς, καὶ ἐνομίζετο ὡς μυθώδης διήγησις, ἀλλ' ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐξαισίου τούτου φαινομένου εἶναι ἤδη προφανῶς ἀποδεδειγμένη ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις καὶ συμφώνους μαρτυρίας πολλῶν διακεκριμένων ἀνδρῶν.

Πολλὰ ἀνοργάνιστα σώματα ἀνάπτουσιν, ὡς γνωστὸν, ἀφ' ἐκντῶν ἀπὸ ἐσωτερικῆν αἰτίαν, ὡς ἡ κόπρος, καὶ μάλιστα τῶν ἵππων, τὰ βρεγμένα ἄχυρα καὶ χόρτα, ἐπισεσωρευμένοι λιθάνθρακες, ἱστία πλοίων ἀλειμμένα δι' ἐλαίου, θεσιμέταλλον μετὰ ὕδατος, βρίζοπιτυρα τηγανισμένον, μαλλίον σφικτοδεμένον, καννάβιον καὶ λινάριον, παλαιοφορέματα, πελεκούδια, τινὰ δέρματα, ὅζῳ νιτρικὸν μετὰ αἰθερικῶν καὶ παχέων ἐλαίων, πνεῦμα φωσφορικόν, ἀμμώνιον, κιννάβαρις, θειοκντιμόναχον, ἀρσενικόν, βισμούθιον, ἡ ἄσβεστος ὅταν σθύνωσιν αὐτὴν, ἥτις δύναται νὰ ἀνάψῃ τότε, ἄχυρα κ.λ.π.

Πόσαι πυρκαϊαὶ δὲν γίνονται ἀπὸ τοιαῦτα πυροφόρα σώματα, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὰ ὑποψία! οὕτως ἠκολούθησεν ἡ μεγὰλῃ πυρκαϊᾷ εἰς τὴν Πετρούπολιν διὰ τῆς αὐτομάτου ἀνάψεως τοῦ κανναβοελαίου καὶ τῆς καπνίας, καὶ μόλις μετὰ εἰσοσιτέσσαρας ὥρας ἐφανερώθη. Τὸ αὐτὸ ἠκολούθησε καὶ εἰς τὸ Ποσχέγερ, εἰς τὴν Σλαβωνίαν, καὶ εἰς τὸ Βονκουέτ χωρίον τῆς Γαλλίας· τοῦτο τὸ χωρίον ἐδοκίμαζε τοιαύτας πυρκαϊὰς πολλοὺς κατὰ σειρὰν χρόνους· τὸ πῦρ ἀνεφαίνετο εἰς οἰκίας, ἱπποστάσια, ἄχυρῶνας κ.λ.π. ἡ

φλόξ ἦτο κυανή καὶ ὁ καπνὸς δυσώδης· ποτὲ μὲν ἐξέλειπε, ποτὲ δὲ ἐφάνετο πάλιν· ὁμοιάς δὲ πρὸς τὰ πλανώμενα φῶτα καὶ ἦναπτε πολλὰ εὐκόλως· ἀναμφιδόλως δὲν ἦτον ἄλλο εἰμὴ διαμέτρησις τοῦ ὑδρογόνου.

Παρόμοιαι πυρκαϊαὶ ἠκολούθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν· εἰς τὸ Ἑβρεῦξ τὸ πῦρ ἐξεληθὲν τῆς γῆς ἦναψεν ὅ,τι ἦν ἐν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Λύριαν ἐφάνη διὰ μιᾶς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πῦρ ἐπὶ τῶν ἐξ ἀχύρων στεγνῶν τῶν οἰκιῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ βρούλλων καὶ καλῶν περιφραγμάτων.

Ἐπειδὴ δὲ, *Πυροφόρον* ὀνομάζει ἡ χημικὴ τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον μόνον ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνάπτει, δυνάμεθα ὁμοίως νὰ ὀνομάσωμεν *πυροφορισμόν* τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὴν ιδιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχουσι τινὰ σώματα ἀνθρώπων, ν' ἀνάπτωσι δηλαδὴ ἀφ' ἑαυτῶν.

Ὁ πυροφορισμὸς ἔμεινεν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἄγνωστος, δι' ἄλλαισι βίαις ἐμπερίων παρατηρητῶν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους πρῶτον εἰς τὰ ἀρκτικά τῆς Εὐρώπης μέρη παρατηρήθησαν ἱκανοὶ πυροφορισμοὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων. Τοῦτο δὲ ἠκολούθει ἐξαίρετως εἰς τοὺς ὅσοι ἔπινον ἀκράτως τὸ οἶνον· διὰ νὰ σβύσωσι δὲ τὴν ἀναψιν, ἐρρόφων, καθὼς διηγεῖται ὁ Σβεδιαέρ, γλοιώδη ποτὰ, γάλα, ἢ πρόσφατον οὖρον.

Αἱ κυριώτεραι περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἠκολούθησαν αἱ τοιαῦται αὐτόματοι ἀνάψεις, περιέχονται εἰς τὰ ἀκόλουθα συμβάντα.

Ὁ Βαρβολὶν διηγεῖται, ὅτι πτωχὴ τις γυνὴ ἐν Παρίσις, δὲν ἔπινεν, εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν, ἄλλο τι εἰμὴ οἶνον πνευμα· ἐκ τούτου τὸ σῶμα αὐτῆς ἔλαβε τοιαύτην καυστικὴν ιδιότητα, ὥστε μίαν νύκτα ἔγινεν ὅλη σποδὸς καὶ καπνός, μόνον δὲ τὸ κρανίον, καὶ τὰ ἐξωτερικὰ μέρη τῶν δακτύλων ἔμειναν ἀβλαβῆ.

Διηγεῖται ὁ Ρολλὶν, ὅτι ἡ κόρησα Κορνηλία Βάνδε, ἡλικίας ἐξήκοντα δύο ἐτῶν, ἄλλως ὑγιὴς καὶ εὐρωστος, κατεκλίνθη ἐσπέραν τινὰ (εἰς τὰ 1734) παραπονουμένη ὅτι ἠσθάνετο πόνους καθ' ὅλα τὰ μέλη· κειμένη δὲ εἰς τὴν κλίνην διεσκέδασεν ἀκόμη πέντε ὥρας συνομιλοῦσα μετὰ τῆς θεραπαινίδος αὐτῆς, ἥτις ἀφοῦ εἶδε τὴν κυρίαν αὐτῆς ἀποκοιμισμένην, ἐξῆλθε καὶ ἠσφάλησε τὸν θάλαμον κατὰ τὸ σύνθετον· τὴν δὲ ἐρχομένην πρῶταν ἡ θεραπαινὶς εἰσελθούσα εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ὀλίγον μακρὰν τῆς κλίνης σωρὸν τινὰ στάκτης, ἐντὸς δὲ τοῦ σωροῦ, τὰ δύο σκέλη τῆς κυρίας αὐτῆς ἀβλαβῆ ἀπὸ τὰ δάκτυλα ἕως τὰ γόνατα

μετὰ τῶν περικνημίδων, τὰς ὁποίας συνείθιζε νὰ φορῇ καὶ τὴν νύκτα καὶ αἵτινες εἶχον μείνει ἀβλαβεῖς. Μεταξὺ εἰς τὰ σκέλη ἦτον ἡ κεφαλὴ, τῆς ὁποίας ὁ ἐγκέφαλος, τὸ ἥμισυ ὀπισθὸν μέρος, καὶ ὅλη ἡ σιαγὼν ἦσαν κεκαυμένα· εἰς τὸν σωρὸν τῆς στάκτης εὐρέθησαν τρία μελανὰ καυμένα δάκτυλα, ὅλον τὸ ἐπίλοιπον σῶμα εἶχε γείνει στάκτη. Ὁ ἀὴρ τοῦ θαλάμου ἦτο πλήρης καπνίας, καὶ εἰς νυκτερινὸς λύχνος κεκαλυμμένος ὑπὸ στάκτης, ἔλαιον ὅμως δὲν εὐρέθη παντάπασιν ἐντὸς τοῦ θαλάμου· τὸ ἄλειμμα δύο κηρίων εἶχεν ἀναλύσειν, καὶ εἶχε μείνει μόνον τὸ ἐλλύχινον· ὑγρὸν τι ἦτον εἰς τοὺς πόδας τῶν κηροπηγίων, τὸ ὁποῖον πιθανῶς ἦτον ὕδωρ, γεννηθὲν ἐκ τῆς συνθέσεως τοῦ ἐκ τῶν ἐλαίου-ειδῶν σωμάτων ὑδρογόνου μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ ἀέρος ὀξυγόνου. Εἰς τὴν κλίνην δὲν παρατηρήθη καμμία ἄλλη μεταβολή, εἰμὴ μόνον ὅτι τὸ καταπέτασμα ἦτον ἀνασηκωμένον καὶ ῥιμμένον ὀπισθεν, καθὼς ὅταν εἰσέλθῃ ἢ ἐξέλθῃ τις ἐξ αὐτῆς, τὰ δὲ σινδόνια καὶ ὅλα τὰ ἐπιπλά ἦσαν ὑγρά καὶ κηλιδωμένα ἀπὸ λευκόφαιον καπνίαν. Ἡ καπνία διεπέρασεν ἕως εἰς τὰ συρτάρια καὶ εἶχε χρωμάτισει τὰ πανικά· εἶχε κολλήσει δὲ καὶ εἰς τοὺς τοίχους τινος πλησίον μαγνηρίου, καὶ εἰς τὰ ἐντὸς αὐτοῦ ἀγγεῖα καὶ σκεύη. Κομματίον ἄρτου, σκεπασμένον μὲ τοιαύτην καπνίαν, ἐδόθη εἰς τὰ σκυλῖα καὶ δὲν ἔφαγον αὐτό. Ὁ ἀτμὸς εἶχε διαδοθῇ καὶ εἰς ἄλλους θαλάμους τῆς οἰκίας, εἰς δὲ τὰ παράθυρα ἐνὸς τούτων παρεστήρησαν παχειάν τινὰ δυσώδη κυτρίνην ὑγρότητα· ἡ δυσωδία εἶχεν ἐκτανθῇ καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν, ἐν δὲ τῷ ὑπερώῳ τοῦ θαλάμου, ὅπου εἶχεν ἀκολουθήσειν ἡ ἀναψις, ὑπῆρχε γλοιώδης τι ὑγρὸν τοσοῦτον ἰσχυρῶς κεκολλημένον ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῶν ἐπιπλων, ὥστε πολλὰ δυσκόλως ἐσπογγίζετο. Ἡ εὐγενὴς αὕτη κυρία συνείθιζε νὰ πλύνῃ καθ' ἑκάστην ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα, διὰ κάμφορας ἀναλελυμένης ἐντὸς οἶνον πνεύματος.

Εἰς τὰ 1744 τὴν 40 Ἀπριλίου ἐκάνη ἐν Σούφφολν, πόλει τῆς Ἀγγλίας, ἡ Γράτια—πέττ, γυνὴ ἀλιέως τινος· περὶ τούτου τοῦ συμβάντος γράφει ὡς ἀκολούθως ὁ Μίστερ Λόβερ πρὸς τὸν ἐν Λονδίνῳ ἀδελφὸν αὐτοῦ «οἱ δικαστικοὶ ἱατροὶ ἀναφέρουσιν, ὅτι ἡ γυνὴ ἀφοῦ ἀνέβη μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς διὰ νὰ κατακλινθῇ, κατέβη πάλιν ἀμέσως γυμνὴ καὶ μόνον φοροῦσα τὸν χιτωνίσκον· τὴν δὲ ἐρχομένην πρῶταν εὗρον αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἐστίας, ὅπου δὲν ὑπῆρχε παντάπασιν πῦρ· πλησίον αὐτῆς ἦτο κηροπηγεῖον καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κηρίον τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε φωτίσει καταβαίνουσαν τὴν κλίμακα, εἶχε κατὴν ὅλον· ἡ μαρτυρία τῆς κόρης καὶ

τῶν περιστάσεων εἶναι ἡ ἀκόλουθος· « ἡ γυνὴ ἐξήκοντα περίπου ἔτων ἦτο πρὸ πολλοῦ συνειθισμένη νὰ καταβαίνει πᾶσαν νύκτα διὰ νὰ καπνίζῃ, ἢ νὰ ἐκτελῇ οἰκιακὴν τινα ὑπηρεσίαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνέβαινε πάλιν καὶ κατεκλίνετο· ἡ κόρη ἀπεκοιμήθη, καὶ μὴ βλέπουσα τὴν ἐρχομένην πρῶτον τὴν μητέρα αὐτῆς, καταβαίνει καὶ εὕρισκε αὐτὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πλευροῦ, ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἦτον ἐπικειμένη εἰς τινα πυροσίαν, τὸ δὲ σῶμα ἠπλωμένον ἐπὶ τῆς ἐξίας καὶ οἱ πόδες ἐπὶ τινος ξύλου· τὸ σῶμα ὡμοιάζε καίόμενον δαυλὸν ἄνευ φλογός· καὶ ἡ μὲν κόρη ἔσβυσε τὸ σῶμα διὰ τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ δυσωδία ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνίξῃ τοὺς γείτονας, οἵτινες ἔτρεξαν πρὸς τὰς φωνὰς αὐτῆς. Καὶ ὁ μὲν κορμὸς τοῦ σώματος ὡμοιάζε σωρὸν ἀνθρώπων κεκαλυμμένων ὑπὸ λευκῆς αἰθάλης, ἡ δὲ κεφαλὴ, οἱ βραχίονες, οἱ μῆροί, τὰ σκέλη καὶ οἱ πόδες ἦσαν ἐπίσης κατακεκαυμένα. »

Λέγουσιν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε πῖσι τὴν ἐσχάτην ἐσπέραν πολὺ οἰνόπνευμα ἐκ τῆς χαρᾶς διὰ τὴν ἀπὸ Τιβραλτάρ ἐπιστροφὴν ἐτέρας τινος θυγατρὸς αὐτῆς.

Δύσκολον εἶναι, προσθέττουσιν οἱ τότε παρατηρηταί, νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀναψὶς αὕτη, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐξίαν δὲν ὑπῆρχε παντάπασιν πῦρ καὶ τὸ κηρίον εἶχε κατὴν ὅλον, πρὸς τοῦτοις ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς γυναικὸς ἐφαίνετο φόρεμα καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου παραπέτασμά τι ἀμφότερα ἐπίσης ἀβλαβῆ· ὁμοίως καὶ τὸ ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐξηπλωμένοι οἱ πόδες αὐτῆς δὲν ἐβλάβη παντάπασιν ὑπὸ τοῦ πυρός, ἂν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ τοῦ ἀλλεϊμματος τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνκλύσει ἐπὶ τῆς ἐξίας. Ἐκ τῆς περιγραφῆς τῶν μαρτύρων συμπεραίνομεν ὅτι τὸ σῶμα τῆς ῥηθείσης γυναικὸς εἶχεν ἀνάψει ἔσωθεν καὶ ὄχι ἔξωθεν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑ Κ.Τ.Α.

(Συνέχεια ἐκ τῶν ἀριθμῶν 4 καὶ 10.)

ΑΖ'. Ὁ Κόσμος δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος, εἰμὴ διότι εἴμεθα προσηλωμένοι εἰς αὐτόν. Ὅταν ὅμως θεωρῇ τις τὰ καθ' ἡμέραν συμβαίνοντα ὑπὸ τὴν ἀληθὴ αὐτῶν ἐποψίν, εἶναι σχολεῖον παντοτινὸν διδάσκον ἡμᾶς νὰ φεύγωμεν τὴν κακίαν καὶ νὰ ἐναγχαλιζώμεθα τὴν ἀρετήν.

ΑΗ'. Μὴ θήρῃς εὐνοίας καὶ βαθμοὺς διὰ χαμπεριῶν ἀναξίων τοῦ γένους σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου.

ΑΘ'. Διάθεσις πολὺ πρᾶξις ἐμφαίνει ἡλιθιότητα, ἡ

ἀναισθησίαν· διάθεσις δὲ πολὺ ἀσχηρὰ καταντᾷ εἰς σκληρότητα. Ἀπαιτεῖται νὰ ἦσαι καὶ πρὸς καὶ ἀσχηρὸς κατὰ τὴν περίστασιν. Ἡ φρόνησις δὲ δύνανται μόνῃ νὰ σὲ διδάξῃ τὰ ἀληθινὰ ἐκατέρων ὁρίων.

Μ'. Ἐὰν δὲν φροντίσης καὶ δὲν κοπιᾷς νὰ ἀναδείξῃς σεαυτὸν εἰς τι χρήσιμον, θέλεις μείνει διὰ παντὸς ἄσημος.

ΜΑ. Ἄνθρωπος πολλὰ ζωηρὸς καὶ ὀρμητικὸς ἄνευ κρίσεως ὁμοιάζει ἵππον ἀχαλίνωτον, ὅστις φέρων ἔνθα κἀκεῖσε τὸν ἀναβάτην ἐκθέτει αὐτόν εἰς παντοειδῆ κίνδυνον. Φρόντισον ἂν ἔχῃς αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, νὰ τὸ διορθώσῃς, καὶ προτίμησον νὰ σὲ ὑπολαμβάνωσιν ὡς ἓνα παλαιόν, ὡς λέγομεν, ἄνθρωπον, παρὰ ὡς νέον ἀσυλλόγιστον λαλοῦντα πολλὰ, χωρὶς νὰ προβλέπῃ τὰς συνεπειάς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τῶν Ἀριθ. 9, 10, 11, 12, 14 καὶ 15.)

ΕΠΑΡΧΙΑ ΤΗΝΟΥ.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου νήσου ἧτις κεῖται μεταξὺ Ἀνδρου, Σύρου καὶ Μυκόνου, συνορεύουσα πρὸς ἄρκτον μετὰ τῆς Ἀνδρου καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἡ τοῦ πορθμοῦ τῆς Ἰκαρίας, καὶ πρὸς μεσημβρίαν καὶ δυσμὰς μετὰ τῆς ἐπαρχίας Σύρου. Ἡ ἀγρονομικὴ θέσις τῆς νήσου ταύτης εἶναι κατὰ μὲν τὸ μῆκος μ. 22, 40'.—22, 57'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος 37, 32'.—37, 42'. ἔχει ἑκτασὶν ἑπτὰ λευγῶν εἰς μῆκος καὶ τριῶν εἰς πλάτος, ἦτοι 60 μιλίων περιμέτρον. Δὲν ἔχει τόσον καλὸς λιμένας, διότι ὁ καλῆτερος πάντων εἶναι ὁ τοῦ Πατέρμου καλούμενος, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἴσως δὲν ἔχει οὐδὲ ναυτικόν, καὶ μοταταῦτα ὑπάρχει δημοτικὸν λοιμοκαθαρτήριον.

Ἡ Τήνος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου ἐκαλεῖτο πρότερον Ἰδρούσα, καὶ Ὀφιοῦσα· κατὰ δὲ Στέφανον τὸν Γεωγράφον ὠνομάσθη Τήνος, ὑπὸ τοῦ Τήνου πρώτου αὐτῆς κατοικοῦ. Ὁ Στράβων λέγει ὅτι ἡ πόλις τῶν Τηνίων ἦτον μὲν μικρά, ἀλλ' εἶχε θαυμάσιόν τινα ναὸν καὶ ἱερὸν δάσος ἀφιερωμένον τῷ Ποσειδῶνι. Πλὴν ἂν καὶ ἡ πόλις μικρὰ ἡ νῆος ὅμως πρέπει νὰ ἦτον ἄρκετὰ κατρωχημένη διότι, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, μεταξὺ τῶν Αἰγαιοπελαγητῶν τῶν συμμεθεξάντων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἦσαν καὶ τινες αὐτόμολοι Τήνιοι οἵτινες